Ч. 215. Середа 24 вересня (7 жовтня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї на Угорщині. — Мадярска казка про нових королів. — Відповідь Порти на комунікат держав з 24 м. м. — З далекого всходу.)

Є. Вел. Цісар принимав вчера на авдиенциї угорского президента міністрів ґр. Кіна і нині прийме єго знову, але ледви чи поручить єму місию утвореня нового кабінету. Питане тепер, хто серед теперішних обставин схоче підняти ся сеї роботи. Наводять імена двох людий яко кандидатів на президента кабінету, а то Кольомана Селя і ґр. Юл. Андраші'го. Кажуть, що Сель яко предсідатель комітету, котрий має виготовити войскову проґраму партиї, працює передовсім над сполученем ґруп партиї ліберальної, щоби тим способом промостити собі дорогу до правліня. Коли єму то не удасть ся, не підойме ся під ніяким услівем утвореня нового кабінету; бо фактом єсть, що обструкция набирала доси сили лиш із незгоди в ліберальній партиї, іменно що поодинокі фракциї тої партиї просто підпирали обструкцию.

З Будапешту доносять, що в декотрих полках угорских вояки з третого року службы вже в найблизшім часї будуть могли бути увільнені, бо після зарядженя міністра війни, котре в Австриї стратило вже значінє, зголошує ся богато добровільно до служби. Так в 64-ім полку в Брош в Семигороді зголосило ся вже тілько рекрутів, що вже не богато бракує до комплету. Подібно має ся річ в другім полку семигородскім ч. 31 в Сибіні (Германштадті). Полк 63 має 489 охотників, полк 52 майже таке саме число.

Гірше стоїть справа фінансова Угорщини. Непевність ситуациї не відбиває ся на нічім так борзо і сильно як на курсах, а то якраз діє ся тепер на угорских цінних паперах. Угорщина має доси невеличку суму, бо лиш 5.389,000.000 К в державних і приватних довжних паперах та в банкових і щадничих листах заставних! Угорщина єсть краєм бідним в капітал і що найменше дві третини тої суми, отже 3500, суть уміщені в Австриї і Німеччині, невелика часть у Франциї. Тепер, коли ситуация на Угорщині стала непевна а Мадяри щораз більше домагають ся відділеня Угорщини від Австриї, властителї тих цінних паперів жиють в непевности і зачинають вже їх позбувати ся. Не діє ся то, що правда так нагло, щоби аж настав переполох, але за то так постійно, що курс угорских цінних паперів паде щораз більше.

Мадяри в своїм национальнім шовінізмі самі вже не знають, що мають робити та видумують небилиці, котрими хотіли би застрашити тих, що стоять їх шовінізмови на перешкоді. Так пустили деякі мядярскі ґазети чутку, що сини теперішного цісаря німецкого лагодять ся обняти колись в своє посіданє угорску корону і длятого вже тепер учать ся мадярскої мови. На то одержав Pest. Lloyd з Берлина, як здаєсь, з півурядового жерела, таку звістку: Із статей в ґазетах, після котрих князї Айтель Фридрих і Адальберт лагодять ся до обнятя корони сьв. Стефана і в тій цїли старають ся научити мадярскої мови, насьміяли ся в Берлині так сердечно, як то иноді можна насьміяти ся хоч би й з дуже дурного дотепу. Князї Айтель Фридрих і Адальберт не розуміють доси анї слова по мадярски. Також і звістка подана в Pesti Hirlap, мов би то німецкий наслїдник престола хотів виучити ся по мадярски, щоби з нагоди гостини в своїм полку виголосити тоаст по мадярски, але австрийске правительство не хотїло дати урльопу професорови мадярскої мови, котрий мав наслїдника престола учити, єсть лиш дурною видумкою.

Порта одержавши звістний комунікат держав, потверджує насамперед, що приймає єго до відомости а відтак доказує знову, що має

---

23)

Пес Баскервілїв.

(З англійского — Конана Дойля).

(Дальше).

Я був здивований тою програмою Гольмса, хотяй тямив, що він попередного вечера заповів Степлєтонови свій виїзд. Та не прийшло менї до голови, що він хоче, аби я єму товаришив, а також не міг я зрозуміти, чому оба маємо віддалити ся в хвили, котру він сам назвав критичною.

Всеж таки я мусів мовчати та повинувати ся. Ми попращали ся з нашим засумованим приятелем і по двох годинах станули на двірци в Кумб Тресі, відославши повозку до замку. На пероні молодий хлопець підійшов до Шерлька Гольмса. Се був Картврайт.

— Хочете що приказати, пане? — спитав.

— Поїдеш найблизшим поїздом до Льондону і вишлеш безпроволочно до сер Генрія Баскервіля депешу в моїм імени, просячи єго щоби, коли знайде мою калитку з грішми, відослав єї як рекомандовану пачку на улицю Бекер.

— Добре, пане!

— А тепер іди до стацийного бюра і спитай, чи нема депеші до мене.

Хлопець повернув з телеґрамою, а Гольмс перечитав єї і подав менї. Було там ось-що:

„Депешу я одержав. Приїзджаю з непідписаним приказом увязненя пята сорок. — *Лєстрад.*

— То відповідь на мою ранїшну депешу. Той Лєстрад є по моїй думцї найліпшим поліцийним аґентом і може нам придати ся. А тепер, Ватзоне, думаю, що не маємо нічого ліпшого до дїла, як відвідати нашу знакому, паню Лїонс.

Доперва тепер я став кмітувати, в чім полягає цїлий плян Гольмса. Постановив ужити баронета, щоби переконати Степлєтонів, що ми справдї виїхали, а вернути зі мною в хвили, коли моя присутність буде доконче потрібна. Депеша з Льондону на случай, колиб сер Генрі згадав про неї Степлєтонам, опрокинула би їх послїдні підозріня. І я вже бачив в думцї нашу сїть, що затїсняла ся все кріпше довкола пажерливого щупака.

Панї Лявра Лїонс була в своїм бюрі, а Шерльок Гольмс розпочав розмову з такою простотою та щиростию, що відразу збентежив єї до крихти.

— Я рад вислїдити обставини, серед яких наступила смерть Черльса Баскервіля — сказав. — Присутний тут др. Ватзон сказав менї все, чого довідав ся від вас, а також і те, що ви перед ним затаїли.

— А що-ж я затаїла? — спитала визиваючо.

— Ви, панї, признали ся, що просили сер Черльса, аби явив ся коло фіртки о десятій годинї вечером. Знаємо, що якраз в тім місци і о тій годинї заскочила єго смерть. Отже ви не хотїли сказати, яка звязь заходить межи тими подіями.

— Не було ніякої.

— В такім случаю сутеча обставин справдї незвичайна. Але менї здає ся, що прецїнь нам удасть ся викрити тут звязь. Хочу бути з нами щирим. По моїй думцї ходить тут о душегубство, а слїдство може потягнути до одвічальности не лише вашого приятеля, пана Степлєтона, але й єго жінку.

Панї Лявра зірвала ся з крісла.

— Єго жінку! — скрикнула.

— Се не становить для нікого тайни, що женщина, котра уходила за єго сестру, в дійсности єго жінка.

Панї Лїонс усїла. Обняла рукою поруче фотелю, а єї пальці впялили ся з такою силою, що рожеві нїгті побілїли від натуги.

— Єго жінка! — повторила. Єго жінка Колиж бо він не жонатий!

Шерльок Гольмс здвиг плечима.

— Докази, пане! Дайте менї докази! А скоро менї докажете...

Урвала, а зловіщий блеск єї очий був виразнїйший від всяких слів.

— Я прибув з тим наміром — відповів Гольмс, видобуваючи жмут паперів з кишенї. — Ось фотоґрафія тої пари, зладжена в Ню-Йорку тому чотири роки. Вправдї підписана: „Ванделєр і єго жінка“, але ви, панї, пізнаєте їх легко і я також, коли знаєте їх з вигляду. А ось тут три описи Ванделєрів, зладжені відродостойними людьми, з чого виходить, що обоє удержували свого часу приватну школу Ст. Олївера. Прошу лиш те все прочитати, а я певний, що й ви, панї, не будете сумнївати ся про тотожність тих людців.

як найлїпшу волю завести лад в Македонії. Коли доси реформ не заведено, то сему — каже Порта — винна лиш болгарска аґітация, котра паралїжує всю дїяльність властий. Ворохобню удалось би здушити, коли би Болгария схотїла недопускати, щоби ватаги ворохобників переходили на турецку сторону. Ті ватаги розбиті на однім місци, виринають на другім. Порта висказує вдячність державам за пороблені кроки і представленя та сподїває ся, що они осягнуть пожаданий успіх.

На далекім всходї відносини заострюють ся що раз більше а Японія і Росия висилають що раз більше войска, щоби бути приготовленими на всякий случай. Росия при помочи хіньских робітників будує в Порт-Артурі бараки на поміщенє 50.000 войска. З другої же сторони доносять з Кобе, що япаньске войско з Дарі на острові Кію-сію відплило до Кореї. За кілька днїв має туди відплисти ще більше войска.

Новинки.

Львів дня 6-го жовтня 1903.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Адама Скшиньского, властителя Загірян на маршалка, а Гип. Смолецкого, судового радника в Горлицях на заступника маршалка ради повітової в Горлицях.

— **На дар для Николи В. Лисенка** з нагоди 35-лїтного ювілею его композиторскої творчости, вплинуло до вересня на руки редакциї „Каївскої Старини" 3509 рублїв.

— **З Богородчан** доносять: В перших днях вересня с. р. ненадійно завитав Впреосьв. Митрополит Шептицкий до міста Богородчан, щоби оглянути славний іконостас із „Скита-Маняви", намальований чернцем Йовом Ковдзалевичом, Чина сьв. В. Вел. в рр. 1699—1705. По знесеню многих монастирів в Галичинї, руске міщаньство в Богородчанах в 1782 р. купило той цїнний памятник за 60 зол. польских. Як з того показує ся, має він 198 лїт, а стоїть в церкви в Богородчанах 121 лїт. Та старинність звернула увагу консерваторів давної штуки, археольоґів і всїх любителїв штук красних, а перед двома роками польске товариство „Koło artystyczne", з рекомендацийним письмом митрополита, висилало було артиста-маляра п. Любоміра Келера зі Львова, котрий всї образи того славного іконостаса дуже старанно відфотоґрафовав для поміщеня їх в альбумі „Koł-a artystyczn-ого". Сей рідкий твір штуки зацїкавив і Впреосьв. Митрополита Шептицкого, котрий дуже старанно і з великим пієтизмом приглядав ся в двох днях сему старинному памятникови та подивляв незвичайно велику цїнність іконостаса і величезну працю тодїшного високо образованого монашества чина сьв. Василия Великого.

— **Старі пятки і десятки.** Почавши від 1-го вересня с. р. до 30 падолиста с. р., можна виміняти старі 10-гульденові банкноти на нові гроші лише у філїях австро-угорского банку. В місяци грудни с. р. ся виміна буде переводити ся лише в банку австро-угорскім у Відни і Будапештї. Банкноти 100-гульденові з датою 1 мая 1888 р. будуть принимати ся в головнім банку австро-угорскім і в его філїях до 30 цьвітня 1904. Від 1 мая 1904 р. до 30 жовтня 1904 р. філїї банку будуть приймати їх лише за дозволом головної ради австро-угорского банку. По 31 жовтня 1910 гасне обовязок банку приймати ті банкноти.

— **Науку сьпіву церковного і дяківства.** Одержуємо слїдуючу оповістку: Сим повідомляю інтересованих, що з днем 1 н. ст. падолиста с. р. розпочинаю курс науки дяківства і сьпіву хорального при церкві в Зборові, а то на підставі уповажненя Впр. і Всесьвіт. Митроп. Консисториї у Львові з дня 13 липня 1900 ч. 5040. — Зголошуватись устно і письменно належить до підписаного. — *Т. Янишевский,* учитеть і упр. пінія церковного в Зборові.

— **Залїзнича катастрофа** лучила ся в суботу коло Земуня в полудневій Угорщинї. Іменно вискочив з шин льокальний поїзд, що о годині $4^1/_2$ по полудни вийшов з Земуня до Нового Саду. Льокомотива задержала ся на ланї кукуруза, ваґон пакунковий лежить перевернений до гори колесами, два слїдуючі вагони, викинені з шин, розбили ся, а проча часть поїзду стоїть зарита в насипі. З тим поїздом мав минати ся всхідний поїзд експресовий на стациї Нова Пазна. Тимчасом той поїзд спізнив ся о 30 минут і лише завдяки тому не прийшло до великого нещастя. Експресовим поїздом їхала кн. Клементина, мати кн Фердинанда болгарского, з его дїтьми а своїми внуками. Отже кажуть. що вискоченє льокального поїзду з шин не було случаєм, але приготовили замах на експресовий поїзд невислїджені доси виновники. В льокальнім поїздї в наслїдок катастрофи кільканайцятьох подорожних подорожних потерпіло лекші і тяжші покалїчення. Більшого нещастя не було тому, бо поїзд їшов дуже поволи.

— **З „Труда".** Отсим подаємо до відомости наших Впв. Пань, що заосмотрилисьмо склад наш (у Львові, Ринок ч. 39) в богатий вибір полотен, ширтинґів, димок, біля столового, рушників, робіт панчошкових на зиму для дорослих і для дїтий. Килими краевого виробу, паски і торбинки скіряні (наймоднїйші), кіптарики з білого сукна (на замовлене з темного) з гарним гафтом. — По причинї відкритя робітнї дамскої конфекциї заосмотрилисьмо склад наш також в сукна і суконка на кафтаники, футра і суканї до спацеру і візитові зимові. — В робітнях наших значно розширених виготовляємо цїлі виправи від найскромнїйших до найбогатших, приймаємо замовленя на виготовлене ковдер і матераців та гафтів і коронок. — Впв. Паням поручаємо наш сальон мод, де знайдуть богатий вибір гарних капелюхів найновійшого париского фасону. — Цїни у нас все умірені. — *Дирекция.*

— **На кару смерти** через повішене засудив онодги трибунал суду присяжних в Чернївцях селянина Николу Папескула за убите своєї жінки.

Панї Лявра глянула на документи, а потім звернула до мене суворе, безвиразне лице повне розпуки.

— Пане Гольмс — сказала по хвили — сей чоловік звірив ся менї з любовію і обіцяв зі мною оженити ся, скоро лиш одержу розвід. Нікчемник, обманув мене в нечуваний спосіб! Не сказав менї нїколи слова правди! І чому? чому?... Здавало ся менї, що дїлав в моїм інтересї, а тепер бачу, я була орудем в его руках. Чому мала-б я бавити ся зглядом него в великодушність, коли він обманув мене так підло? Пощо хоронити его перед наслїдками его власних поганих вчинків?.. Питайте мене про все, а відповім щиро, нїчого не укриваючи. Присягаю вам лише, що коли я писала той лист, не мала злих намірів супротив сер Черльса Баскервіля, котрий був для мене дуже щирим приятелем.

— Вірю вам, панї — відповів Шерльок Гольмс. — Вам прикро про те все оповідати. Отже я вам поможу; буду говорити, що стало ся, а ви можете мене поправляти, коли в чім промахну ся. Той лист вислали ви з намови Степлетона.

— Він подиктував менї его.

— Здаєсь підсунув вам думку, що сер Черльс допоможе вам і дасть гроші на переведене розводу?

— Так.

— А потім, коли лист вислано, намовив вас, щоби ви не пішли на сходини.

— Сказав мені, що се обидило би его, колиб якийсь инший мужчина дав гроші на сю цїль і що хотяй він убогий чоловік, посьвятить послїдний гріш, щоби лиш усунути перешкоди, які нас дїлять.

— А потім не чули панї нїчого, аж довідали ся з ґазети про смерть сер Черльса.

— Так.

— Степлетон велїв вам присягнути, що не згадаєте нїкому про намірені сходини з сер Черльсом.

— Так. Сказав, що его смерть дуже таємна і що коли зраджу ся з листом, упаде на мене підозріне. Налякав мене, щоби приневолити до мовчаня.

— Очивидно. А всеж таки ви дещо підозрівали?

Завагувала ся і спустила очи.

— Я знала его — відповіла. — Але колиб не був поступив зі мною так підло, нїколи не була би его зрадила.

— По моїй думці панї якимсь чудом уратували ся з того всего — сказав Шерльок Гольмс. — Ви мали над ним власть, він знав се, а проте ви все ще при житю. Ви стояли кілька місяців над берегом пропасти.... А тепер мусимо відійти, панї Лїонс. Здаєсь, що незабаром почуєте опять про нас дещо. Моє поважанє!

— Наша справа прояснює ся і одна перепона за другою усуває ся нам з дороги — сказав Гольмс, коли ми станули на двірци, дожидаючи поїзду з Льондону — незадовго буду міг оповісти докладно подробиці одного з найнезвичайнїйших та найсенсацийнїйших сучасних злочинів. Ті, що занимають ся кримінальїстикою, тямлять мабуть подібний случай в Ґроднї, Росиї, з року 1866; маємо також убийства Андерсена, в північній Каролинї, але тутешна справа має свої окремішні подробиці. Навіть тепер не маємо ще в руках доказу против того драба. Та здає ся менї, що ще нинї вечером, заким удам ся на спочинок, его вина стане явна і очивидна.

Льондоньский поїзд влетїв з шумом на стацию, а з ваґона першої кляси вискочив низький, кремезний мужчина. Ми поздоровкали ся і я замітив відразу по поведеню Лестрада супротив мого товариша, що научив ся богато від часу, коли стали спільно працювати. Тямлю добре, з якою погордою практик Лестрад принимав виводи теоретика Шерльока Гольмса.

— Маєте що доброго для мене? — спитав.

— Від кількох лїт не лучало ся менї щось подібного — відповів Гольмс. — Маємо ще дві години до від'їзду. Скористаємо з того часу і з'їмо обід, а потім проженеш з твого горла, Лестрад, льондоньску мраку, вдихуючи повною грудию чистий вечірний воздух в Дертмур. Ти не був нїколи в тій околици? Нї? Ну, то мабуть не так скоро забудеш ті перші відвідини.

XIV.

Недостачию Гольмса — коли взагалї можна се назвати недостачию — була незвичайна повздержність, з якою виявляв свої пляни, заким надійшла відповідна пора до дїла. Виходило се по части з его деспотичної вдачі, наслїдком чого любив мати все перевагу і робити свому окруженю несподїванки. По части виходило се з его званя, котре всюди вимагає підозрливости та обережности.

Та вислїд сеї прикмети Гольмса був дуже немилий для тих, що помагали ему в его дїлах. Менї самому було нераз з тої причини неприємно, але хиба так нїколи, як підчас довгої їзди в темряві. Наближала ся рішуча хвиля; нам треба було зосередити всї наші зусилля в послїдній пробі, а Гольмс не сказав доси нїчого, так що я міг лише догадувати ся, до чого він змагає.

Дрож дожиданя пронизала мене, коли вкінци студений вітер почав смалити нам лиця і темні, просторі рівнини по обох сторонах вузкої дороги вказували менї, що находимо ся серед багнищ. Кождий крок коний, кождий оборот колїс наближав нас до рішаючої подїї.

Присутність візника винаймленої брички спиняла нам розмову, так що ми мусїли говорити про байдужні справи мимо внутрішного зворушеня та роздратованя. Я відотхнув свобіднїйше, коли ми вкінци минули дім Франкланда і скрутили в сторону замку Баскервіль Галь. Ми не заїхали перед ворота, але висїли недалеко фіртки, що вела до алеї. Гольмс заплатив візникови і звелїв ему вертати сейчас до Кумб Тресї, а ми вибрали ся до Меріпіт Гавзу.

— Лестрад, маєш при собі оруже?

Слїдчий аґент усьміхнув ся.

— Доки буду носити штани, все звелю вшивати кишеню на оруже, а доки буду мати ту кишеню, все знайде ся в нїй щось.

— **Сильна женщина.** В Кракові наїхала оногди вечером бричка з кількома офіцирами на якусь женщину. Здавало ся, що женщині грозить тяжке скалїчене, бо найшла ся під колесами. Тимчасом на щастє женщина мала тілько притомности та сили, що піднесла плечима тяжку бричку до гори, наслїдком чого бричка перевернула ся разом з офіцирами, котрі сильно потовкли ся. Женщина тимчасом стріпала ся з пороху і пішла дальше.

— **Значна крадїж.** Різницкий паробок Михайло Башуцкий вломив ся оногди до шафи свого господаря, різника Івана Коцулї в Наварії, украв з неї готівкою 2600 кор. в паперах і сріблї, книжочку каси щадничої на 900 кор. і утїк. Доси злодїя не зловлено. Башуцкий має 22 лїт, есть середного росту, чорнявий, з округлим лицем.

— **Добра жінка.** На головнім двірци у Львові арештувала полїция в суботу по полудни 28-лїтну Францішку Бараножек, жінку рільника і властителя крамницї в Новосїлках гостинних коло Рудок, котра утїкла перед кількома днями від мужа, забравши єму 200 корон.

— **Помер** о. Теодор Косович, парох в Опришівцях і декан станиславівский, дня 3-го с. м., в 52-ім роцї житя а 26-ім сьвященьства.

Телеграми.

Відень 6 жовтня. Бюро кореспонденцийне довідує ся, що вислїдок конференций в Мірцштеґ вдоволив у великій мірі як Цїсаря так і царя, чого видимі знаки многі ордери, які посипались на двірских достойників.

Будапешт 6 жовтня. Бюро кореспонденцийне заперечує, мовби ґр. Кін поручав Цїсареви на вчерашній авдиенциї на своє місце ґр. Юлія Андраші'го.

Дармштад 6 жовтня. Приїхала тут королева анґлїйска.

Йокогама 6 жовтня. Аґентия Гаваса доносить: Японьска фльота з кількома полками ріжного рода оружия відплила до Кореї.

Надіслане.

Вп. Панове Господарі!

Купуйте від християн краєві вироби а то, добрі **Млинки** до чищеня збіжа з движимими ситами „Нового моделю“, широкі 24 цалїв, в цїнї 25 до 30 і 35 зр. — **Плуги** до ораня, котрі оруть на який небудь колїсници, по 10 зр. і висше. — **Колїсниці** до плугів сильно оковані по 6 і 7 зр. — **Плужки** до підгортаня бараболь цїлком зелїзні по 8, 10, 12 і 15 зр. — **Значники** чотирорядові сильні, оковані, до робленя знаків на ряди під бараболї по 5 зр. — **Рала і Гаки** до зрушуваня рілї і витяганя перею по 10 і 12 зр. — **Січкарні** всякого рода по 26, 30 і 36 зр. **Млинки або жорна** до меленя збіжа на муку, корбові з двома каменями, цїлком зелїзні по 40 і 50 зр. — Всякі молотїльні доставляю також по низьких цїнах. — Вироби суть власні і випробовані. Поручаюсь дальшій ласкавій памяти і замавляти прошу під адресою:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

Тепер скажу, як робить ся замовлене на ріжні знаряди. Декотрі П. Т. господарі хотїли би собі замовити і спровадити деякі знаряди, але не знають в який спосіб. Робить ся так, що купує ся почтову картку кореспонденцийну за $2^1/_2$ кр. і пише ся так: Вп. П. Прошу мені надіслати: плуг за 10 зр., млинок за 30 зр., січкарню за 26 зр., або що иншого, за цїну ту а ту, під поданою адресою. (Тут виписує ся четко імя і назвище, місце замешканя, почта і стация зелїзниці). Гроші зложу при відборі знаряду з зелїзниці, (або пересилаю переказом). — Адреса до мене:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Добре! Мій приятель і я також приготовані на всякі несподіванки.

— Щось ви нині дуже таємничі, пане Гольмс. Що маємо тепер робити?

— Ждати.

— Справдї невесела тут околиця — сказав Лестрад, здрігаючи ся та споглядаючи довкола на темні узбіча горбків і великі хмари мраки, що уносила ся над ґрімпеньскою трясавиною. — Мені здає ся, що бачу перед нами сьвітло в якімсь домі.

— То Меріпіт Гавз, цїль нашої прогульки. Прошу ходити на пальцях і говорити лише шептом.

Ми ішли осторожно стежкою, що вела до оселї Степлетонів. Яких двіста метрів перед домом Гольмс задержав нас.

— Досить — сказав. — Ті скали на право закривають нас знаменито.

— Отже маємо тут ждати?

— Так, тут уладимо малу засїдку. Лестрад, сховай ся до того долу. Ватзоне, ти був в їх домі, отже можеш вказати мені положенє комнат? Що є за тими закратованими вікнами?

— Здаєсь се вікна від кухнї.

— А то дальше, ясно осьвітлене?

— То певно від їдальнї.

— Занавіси спущені. Ти знаєш найлїпше, куди що і як, отже підійди тихо та поглянь, що роблять.... Але уважай, не зрадь ся, нехай не здогадають ся, що їх хтось слїдить!

Ідучи на пальцях по стежці, я дістав ся під низький мур, що окружав сад і безпечнїйший вже під тою заслоною, закрав ся хильцем до місця, звідки міг глядїти просто крізь незакрите вікно.

В комнатї були два мужчини — сер Генрі і Степлетон. Сидїли по обох сторонах круглого стола, так що я міг дивити ся з боку на їх лиця. Оба курили циґара, а стіл був заставлений кавою та вином. Степлетон говорив жваво, але баронет виглядав неначе блїдий та розсїяний. Може бути, що думка про поворот крізь заклятe багнище не давала єму спокою.

По хвили Степлетон підвів ся і вийшов з комнати. Сер Генрі наповнив чарку, всунув ся у фотель і пустив хмарку диму з циґара. Я почув скрипіт дверий та відгомін черевиків на піску. Кроки подали ся стежкою, в тамтої сторони муру і я побачив, що природник задержав ся в дверех невеличкого будинку, який стояв на кінци саду.

Ключ заскреготїв у замку, а коли Степлетон війшов, з середини роздав ся дивний звук, немов тріскане з батога. Природник забарив ся не довше як мінуту, а відтак я почув опять скрегіт ключа. Степлетон минув мене і війшов до дому. Я бачив, як усїв знову коло гостя. Тодї я з цїлою обережностию, нишком, повернув до своїх товаришів і розказав їм, що бачив.

— Отже кажеш, Ватзоне, що женщини там нема?

— Нї.

— Деж она може бути, коли в нїякій більше комнатї, окрім кухнї, не видко сьвітла?

— Не знаю.

Я згадав, що над великою ґрімпеньскою трясавиною повисла густа, біла мрака. Посувала ся поволи до нас, як неподвижний мур, низький, неприступний. Місяць осьвітив єї, отже була подібна до безмежного, блискучого ледового поля. Виступаючі зміж неї скали виглядали як ґранїтові брили, несені тим ледом.

Гольмс звернув ся до мрачної поверхні і глядячи, як тягнула ся лїниво, але безупинно, воркнув щось нетерпеливо.

— Іде до нас, Ватзоне.

— Чи може нам перешкодити?

— Ще як.... Се одинока на сьвітї річ, що може помішати мені пляни. Сер Генрі вийде певно незадовго. Вже десята. Наш успіх, а навіть єго житє залежить від сего, щоби вийшов, заким мрака розложить ся на стежці.

Понад нами була тиха, погідна ніч. Зьвізди мигтїли холодним блеском, а півмісяць обливав цїлий краєвид лагідним, блїдим сьвітлом.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гірску траву і збіже; що тільки попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тільки незначно зуживають ся і вольну роботу хліборобa на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тільки карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлійскої сталі дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.,

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всі видані центральним Заведенем у Львові находячі ся в обігу

4½% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженем

а всі зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по 3½% з 60-дневним виповідженем

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).